

Kramerius 5

Digitální knihovna

Podmínky využití

Knihovna poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny není možné bez případného písemného svolení knihovny.

Hlavní název: **Čechoslovan**

Vydavatel: **V. Švihovský**

Vydáváno v letech: **1911-[1918], 1911, 09.12.1911**

Čísla ročníků: **1, 44**

Čísla výtisků: **1, 44**

Datum vydání čísla: **09.12.1911**

Identifikátor ISSN: **2414-9373**

Stránka:

i Zálesí. Odebrá ze ještě po jednom výtisku Русское Слово и Копѣйка. Cílým spolkovým životem jsme nepřispěli dosud k zvýšení kultury naší obce — máme jen vzájemně pojišťovací spolek proti ohni, založený r. 1911 — ale přispěli jsme svým vlivem jinak k zušlechtnění svého okolí. Ruské obyvatelstvo, jak to i jinde v českých obcích bývá, záhy poznalo výhody českého hospodářství, naučilo se vážit si času, stroje, dobré půdy. Pokrok ruského obyvatelstva přinesl také nám výhodu klidného vývoje v osadě za pomoci a přátelství sousedů.

Borščovka.

(Dubenský új., volyn. gub.).

Naše osada byla založena před 42 roky (r. 1869) třinácti českými přistěhovalci. Půda Čechy prvotně zakoupená (160 desjatín po 33 r.) byla ve stavu velmi špatném a jen stále a pečlivé práci možno děkovat, že půda stala se výnosnou a získala též značně na ceně (500 r. za 1 des.). Národností jest obec ryze česká; čítá 25 rodin, v nichž žije 75 osob mužského a 84 ženského pohlaví (dospělých 58, dětí 101).

Osada má dnes v majetku celkem 443 desjatín, takže majetkové poměry osadníků jsou velmi dobré. Průměrná možnost jednotlivců pohybuje se mezi obnosy 1—15 tisíci r. Volební právo do zemského újezdního zemstva má v I. volebním sjezdě 8 Čechů, ve II. 10.

Pěstujeme všechny druhy obilí, chmel i sadařství a nezbytný chov

dobytka. Chmele se celkem sází na 2000 kop. Země jest úrodná, takže jsme se až dosud dobře obešli dobytčím hnojem. Z hospodářských strojů vyskytují se nejnětější každého osadníka. Celkem jest v osadě 13 žacích, 6 secích a 24 mláticích strojů. Z živností u nás se zdarem provozovaných vypočítávám: 1 hostinec, 1 smíšený obchod, 1 kovář a 2 obuvníci.

Skolské poměry, jak bohužel jinak již být nemůže — jsou také u nás žalostné. Na vesnici je cerkvnoprichodská škola, kde se vyučuje pouze rusky. Jazyku českému musí se naše děti učit doma od rodičů. Čistě česky umíme všichni, ale o moc dále to nejde. Mládež rozhodně píše lépe rusky než česky.

Spolkový život se u nás pozvolna vyvíjí. Máme svoji vzájemnou pojišťovnu proti ohni. Dosud arcí jen s malým základním kapitálem (1000 rublů), ale bohdá pozvolna vyroste. Můžeme se pochlubit též čtenářským spolkem, jenž čítá 15 členů. Máme vlastní knihovnu, dosud arcí jen skrovnou, ale těšící se oblíbě občanů. Casopisů se odebrá poměrně málo: Cechoslovan, Pozdrav ze Staré vlasti, Биржевыя Вѣдомости.

S našimi sousedy Malorusy žijeme v přátelském poměru a měli jsme na ně dobrý hospodářský vliv. Mnohé maloruské hospodářství se ničím neliší od slušně zařízeného českého statečku.

V. Mašek.

Z ruského života.

— **Zavraždění hochu Juščinského** (viz čís. 40. Cechoslovana) dosud jest předmětem oživeného jednání v ruském tisku. Sojuz ruského národa chce stůj co stůj dokázat, že židé užívají krve při svých obřadech a že Juščinský byl zavražděn židy právě za tímto účelem. Všechno, co jest v Rusku lepšího, pokrokovějšího, s odporem povstalo proti tomuto nesmyslnému tvrzení. Zástupci vědy, umění a literatury uveřejnili provolání k ruské veřejnosti, v němž s odporem odsuzují jednání ruského sojuzu. Mezi podepsanými jsou jména, jež zná celé Rusko. Uvádíme jen některá: K. Arsenijev, V. Ko-

rolenko, M. Gorký, L. Andrejev, M. Kovalevský, P. Milukov, M. Staehovič, Ozerov, Merežkovský, Cirikov, Filosofov, Vernadský, Petrunkevič, Semevský, Barancevič, Tugan-Baranovský, Areybašev, Baudoin de Courtenay, Ovsjaniko-Kulikovský, Karejev, Rodičev a j.

„Ve jménu spravedlnosti, rozumu a lásky k bližnímu zvedáme svůj hlas proti novému výbuchu fanatismu a temné nepravdy. Ode dána již vede se věčný zápas lidskosti, volající ku svobodě, rovnoprávnosti a bratrství s hlásáním otroctví, nenávisti a třídění. Též v naší dobu lidé, hájící bezpráví vlastního národa, co nejušlovněji budí v tomto národě pocit náboženského nepřátelství a plemenné nenávisti. Nevážíce si mínění lidu a jeho práv, která jsou připraveni potlačit nejsurovějšími prostředky, holdují lidovým předsudkům, rozdmýchují pověru, vytrvale volají po páchání násilí na jinoplemenné krajany. Dosud nevyšetřené zavraždění hochu Juščinského v Kijevě bylo jim vhodnou záminkou, aby vrhli opět mezi lid lživou pohádku o užívání křesťanské krve židy. To je dávno známý prostředek starého neznabožství. V prvním století po Narození Páně pohanští žreci obviňovali křesťany, že prý přijímají krev a tělo pohanského pacholete. Tak vysvětlovali svátost eucharistie. Hle, kde vzala svůj původ temná, zlá legenda. První krev prolitá vinou této legendy byla krev křesťanská. Otcové křesťanské církve první vyvraceli tuto pověru. „Styďte se,“ psal sv. Justin římskému senátu, „vinit z takových zločinů lidi, kteří se jich nikdy nesúčastnili, přestaňte, mějte rozum!“ Později v některých mí-

za humna. Minuli jsme s průvodcem hochem nejprve „skotný dvor“ Tolstých, hospodářské stavení. Na levo od něho táhne se dlouhá zahrada, v níž je asi 8000 stromů, vysázených na podnět Lva Nikolajeviče. Na pravo od skotného dvora jest menší sad, ale též ještě imponujícího rozměru, v němž stojí budova, kde bydlel Tolstoj. Jeho rodný dům stával na levo v zahradě, ale jest už dávno sbořen. Cesta od skotného dvora k mohyle trvá asi čtvrt hodiny. Uprostřed lesa, na pokraji hlubokého výmolu, vedle cesty stojí skupina asi devíti stromů, kde měl kdysi Tolstoj sen o zelené hůlce. Tam přál si být pochován. Nad hrobem jeho jest nasypána nízká mohyla. Po stromech jsou rozvěšeny věnce. V pozadí jest drnová lavička. Kolem jest zřízen dřevěný plot, který bude nahrazen železnými mřížemi. U hrobu hlídá mužik Taras, jeden z bývalých žáků Tolstého. Hovorný mužik, který byl rád, že může vyprávět o

svém velikém učiteli. I z jeho řeči, ač se mu dostalo toho místa od hraběnky Sofie Andrejevny, byla patrna nepřízeň mužiků ke vdově Tolstého.

Byl pošmourný, neilidný podzimní den, když jsem stál nad hrobem velikého spisovatele ruské země. Řídký sníh pokrýval zem, pod jejíž příkrovem odpočívá tělo toho, jehož památka nevymizí z paměti lidstva právě tak, jako nevymizela památka Konfucia, Buddhy, Sokrata, Krista a ostatních velikých reformátorů života lidského. V tom má Tolstoj pravdu: tvůrce království tohoto světa nestvořili tak pevných institucí, jako budovatelé království ducha, ti, kteří nepotřebovali nutit své poddané, aby jim vzdali jako římským císařům božskou úctu, kteří však přece byli na konec uctíváni jako bohové.

B. Pavlů.

o o o